

bemærkning, at han vilde ønske, at Lovforslaget blev gennemført i denne Rigsdagssamling, kan være nogen Tvivl underkastet. Det er tvivlsomt, om det vil være muligt, thi jeg kan ikke tro, at Landstinget vil lade en saa stor, omfangsrig og vigtig Sag som denne gaa fra sig uden at foretage et virkeligt Eftersyn af den, altsaa med andre Ord at bringe den under en effektiv Udvalgsbehandling. Selvfølgelig spaar jeg intet i den Retning, jeg fremsætter kun mine egne Tanker, og de ligger langt fra enhver Partibeslutning. Jeg mener det nødvendigt at tage under Overvejelse, om en saadan Sag kan gennemføres med den Hurtighed, som nu vil paakræves, og den af Ministeren sidst anførte Grund til Hastværk, at Statsbanernes nuværende Administration længes efter at faa en Afgørelse af denne Sag, tror jeg, ærlig talt, ikke holder ganske Stik. Statsbanernes Administration har ganske vist, som den højtærede Minister udtrykte det, været under Offentlighedens Øjne, endog i en meget betænkelig Grad i Aar og Dag. At denne skriver sig fra den højtærede Ministers politiske Parti, behøver jeg jo ikke at lægge Skjul paa. Naar der nu ved Tingenes naturlige Udvikling, saaledes som Lovforslaget er udarbejdet af Ministeren, forelagt i og behandlet af Folketinget og nu kommet til Landstinget, er sket, hvad der derved kunde ske i Retning af Frikendelse af Centraladministrationen og Generaldirektøren for alle de infame Beskyldninger, man har rettet imod dem, saa tror jeg og haaber jeg, at den nuværende Generaldirektør finder sig ganske rolig tilfreds med Stillingen i den Bevidsthed, at det har vist sig, at han har styret sit Embede med fremragende Dygtighed og med stort Held. Jeg sigter med de sidste Ord til det økonomiske Resultat, som Statsbanerne har givet i de sidste Par Aar. Men selvfølgelig er det, tør jeg forudsætte, dette Tings Mening at skynde paa Behandlingen af Sagen, og jeg skal derfor ikke trætte med nogen lang Indledning. Jeg vil kun sige, at naar mod Sædvane jeg kommer til at indlede paa mit Partis Vegne, har dette sin Grund i, at Højres sædvanlige Ordfører i Jernbanesager og den, som ogsaa sidste Gang, i 1903 var Højres Ordfører, min ærede Nabo til venstre, det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen), er lovligt forhindret i at være til Stede her i Dag. Dette beklager jeg, ikke alene fordi han ganske sikkert kunde have gjort det meget bedre og med større Myndighed end den, jeg kan anvende, men

ogsaa fordi det vilde have passet mig særdeles godt, naar han var optraadt som Ordfører og Indleder, saa at spille den Rolle, der tilkommer mig som det eneste overlevende Medlem af Jernbanekommissionen af 1898 — den, hvis Værk man nu vil gøre om —, der endnu sidder i Landstinget. Jeg vilde da have befundet mig inderligt vel ved at rette det Spørgsmaal til det nuværende Statsbaneudvalg af 1911: Tror de Herrer, at de har udrettet saa store Ting, at vi fra Kommissionen af 1898 staar helt til Skamme? Og jeg vil svare selv, at det tror jeg ikke, at de Herrer mener. Jeg tror i alt Fald ikke, at det er Tilfældet. Kommissionen af 1898 tog Sagen op paa en anden Maade end Kommissionen af 1911 og kom efter min Mening til gode Resultater. Og det blev af den daværende Trafikminister, C. Hage, udtalt, at dette Arbejde havde Ministeriets fuldeste Paaskønnelse. Naar ikke desto mindre Udfaldet, det forretningsmæssige Udfald af de Ændringer, der blev gjort i den hittidige Administration ved Statsbaneudvalget af 1898 gennem dets Betænkning og Sagens Behandling her paa Rigsdagen, har været utilfredsstillende, naar der har været visse øjensynlige Mangler ved Statsbaneadministrationen, ligger det mindre i, at Udvalget af 1898 fejlede i sine Undersøgelser og gav daarlige Anvisninger paa Resultater, men det ligger mere deri, at de derefter arbejdende Trafikministre har været ude af Stand til at frembringe de gode Resultater, som utvivlsomt kunde været kommet ud af Forslaget. Jeg vil anstille et Tankeeksperiment. Hvis den nuværende højtærede Minister havde siddet paa den Tid som Minister og siddet med de samme Forudsætninger, som han har nu, nærer jeg ingen Tvivl om, at han vilde have grebet Sagen an paa en anden Maade, nemlig paa den Maade, at han vilde have underhandlet med sin overordentlig dygtige Generaldirektør, om der ikke var Anledning til at gøre de og de og de Forandringer i Administrationen, om man ikke vilde kunne skaffe bedre Resultater, afvæbne al Kritik ved at gøre de Forandringer eller, for saa vidt som de ikke kunde gøres fra administrativ Side alene, saa vilde have foreslaet Rigsdagen at gøre disse Forandringer. Den Maade at ned sætte et Velfærdsudvalg paa, som blev grebet i 1911, er, foruden at være usmagelig, ganske overordentlig upraktisk. Ad den Vej kommer der naturligvis et Resultat, men det bliver den nuværende eller de fremtidige Trafikministre, som